

„Fyrirgefa þér?“ sagði Sharpe góðlátlega. Ég held það, og ef þú flýtir þér ekki þá rek ég þig af stað“.

„Vertu þá sæll, vinur minn, þar til ég kem aftur“, sagði Hugh og hristi hönd vinar síns alúðlega

„Vertu soell, drengur minn“, var svarið, „og hamingjan fylgi þér!“ Svo skildu þeir.

XXXV. KAPITULI,

Hugh ber upp bókun sítt við Alice Blake.

Hugh var ekki lengi á leiðinni heim til Alice Blake, og þegar hann hringdi dyrabjöllunni, kom gamla Margrét til dyranna og heilsaði honum vingjarnlega. Síðan kallaði hún á Alice.

Það leið góður hálfur klukkutími áður en hún kom í stofuna til hans, og þegar hann heilsaði henni, sá hann að hún hafði verið að gráta. Þegar hún var sezt, fékk hann sér sæti hjá henni og sagði sorglega:

„Ég sé að þú hefir verið að gráta, Alice. Hvað hefir aukið þér óánægju?“

Stúlkan gegndi ekki, en tala komu fram í augu hennar.

„Ef það er nokkuð, sem ég gæti til að hjálpa þér, þá lofaðu mér að gera það“,